

ข่าวหนังสือพิมพ์ประจำวันี่ ๘ กันยายน ๒๕๖๐
โดย กองสารนิเทศและประชาสัมพันธ์

กองสารนิเทศและประชาสัมพันธ์ขอเสนอข่าวและบทความที่เกี่ยวข้องกับศาลยุติธรรม
และกระบวนการยุติธรรม ซึ่งได้ทำการตรวจจากหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๖๐ ดังต่อไปนี้

- บทความจากคอลัมน์ใบตองแห้ง “ผู้พิพากษาทวงสิทธิเลือกตั้ง” จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด
- “ยกฟ้อง ‘ครูแขก’ แนวร่วม นปช.” จากหนังสือพิมพ์มติชน
- บทความจากคอลัมน์ประชาชน “กฎหมายแรงงานต่างด้าว เคราะห์ซ้ำคนไทยพลัดถิ่น”
จากหนังสือพิมพ์มติชน

Source : ข่าวสด

Date : 8 ก.ย. 2560

Page : 6

No: 60310831

ใบตองแห้ง

ผู้พิพากษา ทวงสิทธิเลือกตั้ง!

ศาลยุติธรรม เจอแรงกระเพื่อมภายใน เมื่อผู้พิพากษาศาลชั้นต้น 1,000 คน เข้าชื่อเสนอความเห็นต่อร่าง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม ให้มี ก.ต.จากศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ ศาลชั้นต้น สัดส่วนเท่ากันคือ 4:4:4 จากปัจจุบัน 6:4:2 รวมทั้งขอสิทธิเลือกตั้งได้ทุกชั้นศาล จากปัจจุบันที่เลือกได้เฉพาะศาลตัวเอง

ชาวบ้านอ่านข่าวแล้วคราวนี้อี ผู้พิพากษาก็เรียกร้องสิทธิเลือกตั้งทำเทียม หนึ่งคนหนึ่งเสียง ตามระบอบประชาธิปไตยตัวแทน

ท่าความเข้าใจกันก่อนว่า สิทธิที่ผู้พิพากษา 1,000 คนเรียกร้องไม่ใช่ของใหม่ เป็นสิทธิที่มีอยู่ใน พ.ร.บ.ฉบับปี 2543 แต่มาถูกแก้ไขหลังรัฐประหาร 2549 “รัฐประหารตุลาการภิวัตน์” ซึ่งขยับไปจัดระเบียบศาล ผ่าน พ.ร.บ.ฉบับปี 2551

พ.ร.บ.ฉบับปี 2543 เขียนขึ้นตามเจตนารมณ์รัฐธรรมนูญ 2540 แยกศาลจากกระทรวงยุติธรรม และวางหลักใหม่หลายด้าน ในส่วน ก.ต.ให้มี 15 คน ได้แก่ประธานศาลฎีกาเป็นโดยตำแหน่ง ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 คนเลือกจากวุฒิสภา (ซึ่งตอนนั้นมาจากเลือกตั้ง) เพื่อให้อำนาจตุลาการยึดโยงประชาชน อีก 12 คนเลือกจาก 3 ชั้นศาล สัดส่วน 4:4:4 เท่ากัน โดยผู้พิพากษาทุกคนมีสิทธิเลือกตั้งทั้ง ก.ต.จากศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา

นอกจากนั้น ยังรื้อระบบเก่าที่ให้ผู้พิพากษาผู้ใหญ่ลงไปเป็นอธิบดีศาลชั้นต้น ให้อธิบดีศาลแพ่ง ศาลอาญา ศาลภาค ขึ้นมาจากผู้พิพากษารุ่นใหม่ บริหารกันเอง พันตำแหน่งอธิบดีแล้วค่อยขึ้นศาลอุทธรณ์

แต่พอเข้าสู่ตุลาการภิวัตน์ ผู้พิพากษาบางคนก็เข้ามามีส่วนร่วมจัดการปัญหาการเมืองจากเลือกตั้ง ก็หันมาวิพากษ์ระบบเลือกตั้ง ก.ต.ในศาล ว่าทำให้เกิดการแข่งขัน มีการหาเสียง ไม่เหมาะกับสถาบันตุลาการ แล้วการที่ศาลชั้นต้นมีแค่คนรุ่นใหม่ ไม่มีผู้หลักผู้ใหญ่คุม ก็เกรงจะตัดสินใจไม่ได้มาตรฐาน ฯลฯ

ว่าแล้วก็มีกรแก้ไข พ.ร.บ.ให้ศาลฎีกาที่ปัจจุบันมี 150 คนเลือก ก.ต.ได้ 6 คน ศาลอุทธรณ์ 750 คนเลือก ก.ต.ได้ 4 คน ศาลชั้นต้น 3,849 คนเลือก ก.ต.ได้ 2 คน โดยเลือกได้ในชั้นศาลตัวเองเท่านั้น พร้อมทั้งแก้ไขให้ตั้งผู้ใหญ่จากศาลอุทธรณ์ศาลฎีกาลงไปเป็นอธิบดีรองอธิบดีศาลชั้นต้น

แถมรัฐธรรมนูญ 2550 ยังมีบทเฉพาะกาลมาตรา 306 ยึดอายุเกษียณผู้พิพากษาจาก 60 เป็น 70 ปี โดยทยอยเพิ่มในสิบปี ผู้ที่ดำรงตำแหน่งอยู่ที่เกษียณช้าลง คนที่ถือตำแหน่งก็รอนานขึ้นๆ

ว่าที่จริง นักกฎหมายยังชิงแก่ยิ่งเชี่ยวชาญ ยึดอายุเกษียณก็มีด้านดี แต่บงเอิญมาพร้อมกัน 3 ประเด็น ก็เลยชวนให้สงสัยว่าเกิดจากความไม่ค้อยมั่นใจคนรุ่นหลังหรือเปล่า

รัฐธรรมนูญ 2560 ไม่ได้ยุ่งเรื่อง ก.ต. ศาลก็ยกร่างกฎหมายไปตามฉบับปี 51 จนผู้พิพากษาศาลชั้นต้นเสนอความเห็นนี้แหละ ซึ่งก็น่าติดตามว่าถ้าเข้าชื่อกันถึง 2,000 คน ครม.สนช. จะเอาอย่างไร จะเอาตามฉบับ 51 หรือแก้ไขย้อนไปเหมือนในปี 43

อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญมีชัยแก้ไขประเด็นสำคัญที่ไม่ยังมีใครค้าน คือมาตรา 196 ตัด ก.ต.คนนอก 2 คนที่เลือกจากวุฒิสภาออกไป ให้เป็นคนนอกที่ผู้พิพากษาเลือกเอง (ศาลปกครองก็เช่นกัน) ซึ่งเท่ากับตัดการยึดโยงอำนาจตุลาการกับอำนาจประชาชนผ่านรัฐสภา (แม้ ส.ว. 5 ปีข้างหน้ามาจากแต่งตั้ง)

รู้ไว้เข้าใจศาลนะครับ ผู้หลักผู้ใหญ่ในศาลท่านเชื่อว่าจะรักษาสถาบันตุลาการให้เป็นที่เชื่อมั่นเชื่อถือของประชาชน ด้วยการปกครองดูแลกันเอง เข้มงวดตรวจสอบกันเอง ไม่ต้องการให้โลกภายนอกที่แสนสกปรกเข้าไปยุ่งเกี่ยวแทรกแซง พยายามกำหนดจริยธรรมผู้พิพากษาให้วางตัวเหมาะสม ชื่อสัตย์สุจริตกันตัวเองออกจากวัตถุนิยม รักโลกโกรธหลง และความเปลี่ยนแปลงทั้งปวง

ศาลวางหลักหลายอย่าง เช่น แต่งตั้งตามอาวุโสเคร่งครัด (ขนาด fix ล่วงหน้าว่าใครสอบผู้ช่วยผู้พิพากษาได้ทีหนึ่งเมื่ออายุ 25 คือประธานศาลฎีกาตอนอายุ 65) กำหนดอัตราเงินเดือนแน่นอน (เงินเดือนสูงแต่มีแค่ 5 ชั้น แต่ละชั้นเท่ากันหมด) เพื่อรักษาอิสระในการวินิจฉัยคดี ไม่ต้องเอาใจใคร ไม่มีวิ่งเต้นเส้นสายเหมือนข้าราชการฝ่ายอื่น (แต่หลักอาวุโส หลักอิสระในการวินิจฉัยคดี ก็เพิ่งกระทบกระเทือน เมื่อ ก.ต.ไม่เห็นชอบให้ศิริชัย วัฒนโยธิน ขึ้นเป็นประธานศาลฎีกา และตั้งคณะกรรมการสอบข้อกล่าวหาว่าสั่งโอนสำนวน)

การเข้มงวดจริยธรรมภายในเป็นสิ่งที่ต้องชื่นชม แต่คำถามคือท่านจะกันตัวเองออกจากโลกภายนอกได้ถึงเมื่อไหร่ จะทำอย่างไรกับผู้พิพากษา Gen Y Gen Z ที่มีมากขึ้นเรื่อยๆ

Source :

มติชน

Date : 8 ก.ย. 2560

Page : 10

No: 60310918

ยกฟ้อง'ครูแขก'แนวร่วมนปช.

เมื่อวันที่ 7 กันยายน ที่ศาลจังหวัดมโนบุรี ศาลอ่านคำพิพากษาคดีที่อัยการมโนบุรีเป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง น.ส.อัมพร ใจก้อน หรือครูแขก อายุ 57 ปี ชาวเชียงใหม่ ที่ใกล้ชิดผู้เข้าร่วมชุมนุมกับกลุ่มแนวร่วมประชาชนต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) เป็นจำเลยในความผิดฐานร่วมกันทำ ประกอบ ซ่อมแซม เปลี่ยนลักษณะ ชื่อ มี ใช้ สิ่งหรือนำเข้า วัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ ร่วมกันทำให้เกิดระเบิดเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ตามความผิด พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุระเบิดฯ มาตรา 38, 55, 78 จากกรณีเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2557 เกิดเหตุระเบิดที่บริเวณลานดินติดถนนราษฎร์อุทิศระหว่างซอยราษฎร์อุทิศ 25-27 แขวงแสนแสบ เขตมโนบุรี กทม. ทำให้มีผู้เสียชีวิต 2 ราย และรถจักรยานยนต์ถูกระเบิดพังเสียหาย

ทั้งนี้ ศาลเบิกตัว น.ส.อัมพรมาจากเรือนจำพิเศษมโนบุรีเพื่อฟังคำพิพากษา ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่าโจทก์มีพนักงานสอบสวน เบิกความว่าพยานหลักฐานที่เกิดเหตุมีความเชื่อ

โยงกับคดีระเบิดที่สนามเมตตาแมนชั่น พื้นที่จ.นนทบุรี โดยทำแผนผังความเชื่อมโยงของนายเกษิ ดิฐธนรัชต์ หรือนายอ่าว อิศระส ผู้ที่กระทำผิดร่วม แต่โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน, พยานแวดล้อมและหลักฐานนิติวิทยาศาสตร์ที่หนักแน่น พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมายังไม่น่าหนักแน่นคงเพียงพอตามที่โจทก์ฟ้อง ดังนั้น ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานของจำเลย จึงพิพากษายกฟ้อง

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ครูแขกยังถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลอาญา ในความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนฯ พ.ศ.2590 มาตรา 4, 38, 74 ฐานมีวัตถุระเบิดชนิดแสวงเครื่อง ระเบิดแรงต่ำดินเทาและยูเรีย น้ำหนักประมาณ 20 กิโลกรัม บรรจุไว้ในถังดับเพลิงและถังน้ำยาแอร์ และมีปืนเล็กกล (AK47) ขนาด 7.62 มม. รัสเซีย เลขประจำปืน 601098 จำนวน 1 กระบอก และเครื่องกระสุนปืนดังกล่าวจำนวน 129 นัดไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยศาลอาญามีคำพิพากษายกฟ้องไปเมื่อปี 2559 คดีอยู่ระหว่างอุทธรณ์

Source :

มติชน

Date :

8 ก.ย. 2560

Page :

13

No:

60310699

กฎหมายแรงงานต่างด้าว เคราะห์ซ้ำ ‘คนไทยพลัดถิ่น’

www.facebook.com/Sc... me.

ในเวทีรับฟังปัญหาสิทธิมนุษยชนภาคตะวันตกของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) เขายกมือร่ำบรรยายปัญหาเกี่ยวกับสถานะบุคคล บุคคลไร้รัฐ ไร้สัญชาติพร้อมกันกับตัวแทน **เครือข่ายการแก้ปัญหาคนสัญชาติคนไทย** จังหวัดระนอง ชุมพร ประจวบคีรีขันธ์ และพังงา ที่มาด้วยกัน

ชัชวาล เจริญสุข หรือที่คนคุ้นเคยกันเรียกเขาว่า บ่าววี เขาอธิบายว่า ตัวเองเป็น “คนไทยพลัดถิ่น” ไม่มีสัญชาติไทยด้วยผลพวงจากการปักปันเขตแดน พ.ศ.2411 ในพื้นที่ตะนาวศรี มะริด และทวาย ซึ่งปัจจุบันเป็นพื้นที่ของพม่า โดยมีคนไทยพลัดถิ่น 156 หมู่บ้าน ทั้งพุทธและมุสลิม บางส่วนเลือกจะอยู่ที่เดิม และบางส่วนอพยพเข้าไทย หลังมีการกดดันจากเจ้าหน้าที่นำไปสู่การละเมิดสิทธิต่างๆ เมื่ออาศัยอยู่ในฐานะชนกลุ่มน้อย

คนไทยพลัดถิ่นเขตตะนาวศรี (ราชการเรียก **ผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าเชื้อสายไทย**) มีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตเช่นคนไทยในภาคใต้ อพยพเข้ามาอยู่ในระนอง ชุมพร ประจวบคีรีขันธ์ และพังงา ซึ่งต้องเผชิญปัญหาสถานะบุคคลจากการไม่ได้สัญชาติไทย

คนไทยพลัดถิ่นกลุ่มที่นำกังวลที่สุดคือคนตกสำรวจที่ไม่มี การขึ้นทะเบียนใดๆ ใน 4 จังหวัดมีอยู่ 190 คน (ตัวเลขจากเครือข่าย)

มีชีวิต แต่ไม่มีที่อยู่(ในทะเบียน)

ชัชวาลเล่าว่า เดิมเขาอยู่ที่หมู่บ้านปากคลอง อ.ปภังกร จ.มะริด พ่อแม่แยกไปมีครอบครัวใหม่จึงอยู่กับยายตั้งแต่เล็ก ต่อมาปี 2534 ขณะเขาอายุ 11 ปี ได้เดินทางเข้าประเทศไทย มาพร้อมญาติต่างๆ เมื่อทราบว่ามีน้องชายของยายอยู่ที่อำเภอทับสะแก ข้ามมาอยู่ฝั่งไทยตั้งแต่ปี 2507 ซึ่งสมัยก่อนนั้นอาศัยทำเหมืองแร่อยู่ที่ทับสะแก

เขาพูดด้วยสำเนียงใต้บอกว่า ผู้ชายที่อยู่ฝั่งโน้นสมัยก่อนแบกหามสัมภาระให้ทหารพม่า เพื่อจะได้ไม่ต้องไปเกณฑ์ทหาร เดิมวิถีชีวิตฝั่งโน้นเป็นแบบไทย และอพยพเข้ามาอยู่ในไทยรุ่นแรกอย่างน้อย 50 ปี แต่เมื่อไม่สามารถเข้าถึงสิทธิด้านกฎหมายได้ จึงรวมตัวกันต่อสู้ด้วยประวัติศาสตร์

“ตอนเด็กเราไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ที่ฝั่งโน้นได้ไปโรงเรียนสอนศาสนา คล้ายเรียนอบรมจริยธรรม อาศัยในชุมชนมุสลิม มีมัสยิด ไม่มีปัญหาเรื่องศาสนา แต่มีปัญหาเรื่องเกณฑ์ทหาร สมัยพม่าปกครองด้วยระบอบเผด็จการ มีการละเมิดสิทธิ กดขี่ ช่มเหง เราเลี้ยงแพะ วัว ควาย เขาก็มาจับไปกินเฉยๆ โดยไม่ขออนุญาต มีการข่มขืนผู้หญิง เรากลัวก็อพยพเข้ามา ญาติทางโน้นก็ยังมีอยู่ได้สถานะเป็นพลเมืองของพม่าที่เขาไม่ยอมรับ เหมือนเป็นชนกลุ่มน้อยของเขา”

มาทับสะแกตอนอายุ 11 ปี ชัชวาลก็เริ่มทำงานเลยโดยไม่ได้เรียนหนังสือ รับจ้างทำไร่ทำสวนอยู่ตามสวนลับปะรด สวนกล้วย สวนพริก

ปัจจุบันเขาอยู่ที่ อ.บางสะพาน จ.ประจวบฯ เข้าร่วมเครือข่ายการแก้ปัญหาคนสัญชาติคนไทยที่รวมตัวกันตั้งแต่ปี 2545 ทำงานทั้งในแง่ข้อมูลประวัติศาสตร์และวิถีชีวิต รวมถึงต่อสู้ทางนโยบายและกฎหมาย โดยมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในแต่ละชุมชน

“ทำให้สาธารณะได้รับรู้ว่าคนกลุ่มนี้มาจากไหน อยู่อย่างไร

ชัวฮิบ เจริญสุข

ประวัติศาสตร์เป็นมาอย่างไร เดิมไม่มีกฎหมายให้สัญชาติไทยกับคนไทยพลัดถิ่น จนมี พ.ร.บ.สัญชาติฉบับที่ 5 พิสฺจุนและรับรองความเป็นคนไทยพลัดถิ่น (พ.ศ.2555) มีการขึ้นทะเบียนที่กรมการปกครองสำรวจไว้ราว 18,400 คน ทั่วประเทศรวมจังหวัดตราด ซึ่งปัจจุบันยังมีความล่าช้าในการคืนสัญชาติ

“ปัญหาอีกส่วนหนึ่งมีผู้พลัดถิ่นสัญชาติพม่าเชื้อสายไทยกลุ่มหนึ่งขึ้นทะเบียนตามยุทธศาสตร์การจัดการปัญหาสถานะและสิทธิของบุคคล ตามมติ ครม. 18 มกราคม 2548 ไว้ก่อนแล้ว การขอพิสูจน์และรับรองความเป็นคนไทยพลัดถิ่นต้องมีผังตระกูลเครือญาติที่เดิมมีสัญชาติไทยในกฎกระทรวง” ชัวฮิบกล่าว

สำหรับตัวชัวฮิบเองตอนนี้เขาถือบัตรเลขศูนย์ (บุคคลไม่มีสถานะทางทะเบียน) ที่ถูกจำหน่ายตั้งแต่ปี 2552 เป็นบุคคลไม่มีสถานะ เขาบอกว่า ตั้งแต่จัดทำทะเบียนสำรวจประวัติปี 2550 เจ้าหน้าที่บันทึกฐานข้อมูลไว้ในกลุ่มอื่น ไม่ได้บันทึกว่ามีเชื้อสายไทย

เดือนใจ ดีเทศน์ กสม. ลงพื้นที่ อ.ทับสะแก จ.ประจวบฯ พิสูจน์สิทธิกลุ่มคนไทยพลัดถิ่น เมื่อวันที่ 20 พ.ศ.2560 พบปัญหาทุจริตสวมสิทธิ์ทำให้คนกลุ่มนี้ถูกจำหน่ายชื่อออกตั้งแต่ปี 2552

ในบางสะพานก็มีคนถูกจำหน่ายชื่อออกจากทะเบียนกว่า พันคน ทั้งสะแควราว 100-200 คน และยังมีพื้นที่อื่นอีกทั่วประเทศ เหตุผลหนึ่งที่สถานะยังไม่กลับคืน เพราะเจ้าหน้าที่ สอบบันทึกไม่เชื่อถือพยานที่ชาวบ้านส่งไป จึงติดขัดที่กรมการปกครอง

คุณค่าของคนที่ถูกกฎหมายไม่คุ้มครอง

“ปัญหาจากการเป็นคนไม่มีสถานะ เจอทุกอย่างตั้งแต่เกิด ถึงตาย ไม่ได้รับสิทธิในการปกป้องและคุ้มครองทางกฎหมาย โดนละเมิดสิทธิ ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานความเป็นพลเมืองไทยได้”

หนักหนาที่สุดจากการไม่มีสถานะ ชิวฮิบเล่าว่า เขาชายของ อยู่ที่บ้านสะพานแล้วเคยโดนปล้น ถูกแทงเข้าที่คอ เขาชี้ให้ดูรอยแผลเป็นบนลำคอยาวราว 10 ซม.

“ตอนนั้นผมไม่สามารถเข้าถึงสิทธิอะไรได้ ไม่มีบัตรอะไรเลย ไม่สามารถจับกุมคนร้ายได้ ไม่แจ้งความก็โดนข้อหาเป็นบุคคลต่างด้าวหลบหนีเข้าประเทศผิดกฎหมาย แต่เขาก็พาส่งโรงพยาบาลให้เรารักษาก่อน เป็นแผลเป็นที่คอเย็บข้างนอก 18 เข็ม ข้างใน 5 เข็ม ทุกวันนี้ยังชาอยู่เลย

“ตอนนั้นคิดว่าชีวิตคนเราเท่านั้นเองเธอ คุณค่าของคนแค่นี้ หายใจไปวันๆ แล้วตายไป กฎหมายไม่คุ้มครอง ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิ ไม่ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากหน่วยงานรัฐ”

ชิวฮิบเล่าต่อว่า เขาไม่ใช่พลเมืองไทยที่ถูกกฎหมายยอมรับ แต่สำนึกและวิถีชีวิตเป็นคนไทยด้วยสายเลือด

“เรารู้ว่ารากเหง้าตัวเองมาจากไหน เพราะเรามีวิถีชีวิตแบบนี้ ในแผ่นดินผองในั้นยังมีคนพูดไทยอยู่ แต่คนรุ่นหลังก็เรียนรู้ภาษาพม่า เราเป็นคนไทยด้วยสำนึกและวิถีชีวิต คนอื่นจะบอก ว่าหน้าตาไม่ใช่คนไทยก็เห็นสิทธิของเขา เรารู้ตัวเองว่ารากเหง้ามาจากไหน เราคือใคร”

เขาบอกว่า คนไทยพลัดถิ่นถูกคนพม่าเรียกว่า “คนสองน้ำ” หมายถึงคนที่ข้ามไปมาสองฝั่ง

“คนกลุ่มน้อยที่ควมว่านี่แหละเสียดินแดน เสียสัญชาติ บรรพบุรุษพวกเราเสียสละให้แผ่นดินสยามมีเอกราช แต่ด้วยผลพวงกฎหมายยกบ้านเขตแดนทำให้พี่น้องที่อยู่ในพื้นที่เหล่านั้นไม่ได้กลับมา บางคนหวงแหนทรัพย์สินที่ดิน ถ้ามาเมืองไทยไม่รู้จะเริ่มต้นยังงี้ก็ยังคงค้างอยู่ แต่คนที่เขาตัดสินใจกลับมาก็มี ทุกวันนี้คนที่กลับมาไทยก็ถูกมองว่าเป็นพม่า พม่าก็มองว่าเป็นคนไทย เราเป็นมุสลิมตอนนี้กระแสรอฮันจามา ก็ยึดเย็บว่าเราเป็นโรฮีนจาอีก เจ้าหน้าที่คิดว่าไม่ใช่คนไทยพลัดถิ่นเพราะมองจากหน้าตา

“ความเป็นไทยวัดด้วยหน้าตาเธอ” ชิวฮิบตั้งคำถามขึ้นมา และบอกว่า สยามมีผู้คน 50 กว่าชาติพันธุ์ เพิ่งมาเปลี่ยนเป็นไทยแลนด์ภายหลัง

“จะวัดกันด้วยหน้าตาก็เป็นความคิดของคุณ แต่กฎหมายกับความรู้สึกรู้สึกต้องแยกกัน ปัญหาจะแก้ได้ด้วยข้อเท็จจริง เรามีอัตลักษณ์หน้าตาคล้ายๆกัน แต่ไม่ได้ถือเป็นข้อสรุปที่ถูกต้อง เท่ากับปิดโอกาสให้คนเหล่านี้ไม่ได้รับความเป็นธรรม”

ชิวฮิบเล่าว่า เคยโดนจับกุม แต่เขายืนยันว่าไม่มีที่อื่นให้ไปแล้ว

“เคยโดนจับแต่เรามุ่งมั่นว่า ถ้าไปส่งชายแดนให้เอาเราไปยิงในพื้นแผ่นดินไทยให้จับไป จะไปไหนล่ะ ไม่มีที่ไปแล้ว ผีงั้นก็ไม่มีที่ไปแล้ว ไม่รู้จะทำอาชีพอะไรกัน”

เขาบอกว่า มีความน้อยใจ แต่ความน้อยใจไม่ทำให้ยื่นได้ อย่างสง่างามในสังคม ถ้าไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้

ปัญหาอื่น พ.ร.ก.แรงงานต่างด้าว

ปัญหาเร่งด่วนของคนไม่มีสถานะได้รับผลกระทบจาก พ.ร.ก.แรงงานต่างด้าวฉบับใหม่ ซึ่งคล้ายกันกับปัญหาแรงงานต่างด้าวทั่วประเทศ แม้อยู่ในช่วงผ่อนผัน แต่สร้างความหวาดกลัวให้กับแรงงานและนายจ้างด้วยโทษปรับสูงลิบ

ส่วนคนไทยพลัดถิ่นที่ตกสำรวจนั้นยังไม่รู้ชะตากรรมว่าหมดช่วงผ่อนผันแล้วจะใช้ชีวิตอย่างไร

“พี่น้องในพื้นที่ที่มีการสำรวจแล้ว

ไม่ได้รับการบันทึกของกรมการปกครอง ไม่มีบัตรใดๆ แม้แต่บัตรศุลยาภิ ไม่มีตัวตนทางข้อมูลของหน่วยงานรัฐ คนกลุ่มนี้เดือดร้อนมากที่สุด เจ้าของบ้านที่ให้เช่าก็กลัว โทษทั้งจำและปรับรุนแรงมาก เลยไม่กล้าให้เช่า ก่อนนี้ทำงานได้เงินวันละ 100-200 บาท มีกฎหมายแรงงานนายจ้างก็ไม่กล้าจ้างแล้ว แม้ไม่ทำงานลูกจะกินอะไร วันนี้นำหาล เป็นเรื่องปากท้อง เงิน 100-200 ก็ปิดกันแล้วจะอยู่ยังไง”

ระหว่างนี้ก็โน้มน้าวกันไป แต่เมื่อถึงเส้นตายเดือนธันวาคมก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องที่เครือข่ายพูด

คุยกันอยู่

“ยิ่งรอคอยนานยิ่งบอบช้ำ เรื่องของเราเป็นเรื่องจริงไม่ใช่ นิทาน แต่ต้องได้ มันปวดร้าว จะให้เราใช้ชีวิตทั้งลมหายใจไปวันๆ ไม่มีคุณค่าทั้งในสังคมและทางกฎหมายเลยเธอ”

ช่วงเวลา 3 เดือนนี้ทางเครือข่ายจะเก็บข้อมูลให้อัพเดทสมบูรณ์ จากเดิมที่มีการทำข้อมูลสถานะคนไทยพลัดถิ่นในพื้นที่ อยู่แล้ว เพื่อนำข้อมูลไปพูดคุยกับภาครัฐ

เขายืนยันว่าข้อมูลที่มีอยู่ภาครัฐนำไปใช้ได้ แต่ขอไปแล้ว ต้องช่วยแก้ปัญหา ไม่ใช่ขอไปเพื่อใช้เป็นการตีหน้าอย่างเดียว

ความช่วยเหลือเบื้องต้นที่ต้องการ ชิวฮิบเผยว่า คือการปลดล็อกจากการถูกจำหน่ายชื่อและบุคคลตกสำรวจที่ยังไม่ได้บันทึกทะเบียนก็ขอให้เปิดบันทึก

“ขอเป็นบัตรเลขศุลยาภิก่อนในเบื้องต้น จากนั้นค่อยขยับไป มีกฎหมายนโยบายตรงไหนติดขัดก็ต้องผลักดันต่อสู้ต่อไป ผมหวังพี่น้องที่ต่อสู้มานานจะบันทึกตอน ต้องมีหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอันให้เขาถือก่อน เพื่อยืนยันกับหน่วยงานรัฐที่จะจัดการกับ พ.ร.ก.แรงงานต่างด้าว อย่างน้อยออกพื้นที่ไปไหนมาไหนได้ มีหลักฐานยืนยันทำงานได้

“ทำยังไงให้พี่น้องได้รับการแก้ไขก่อน ส่วนในเคสผมมี คนประเภทนี้จำนวนมากที่ชื่อโดนจำหน่าย เราต้องมีสิทธิ ความเป็นพลเมือง ความต้องการสุดท้ายคือบัตรประจำตัวประชาชน”

